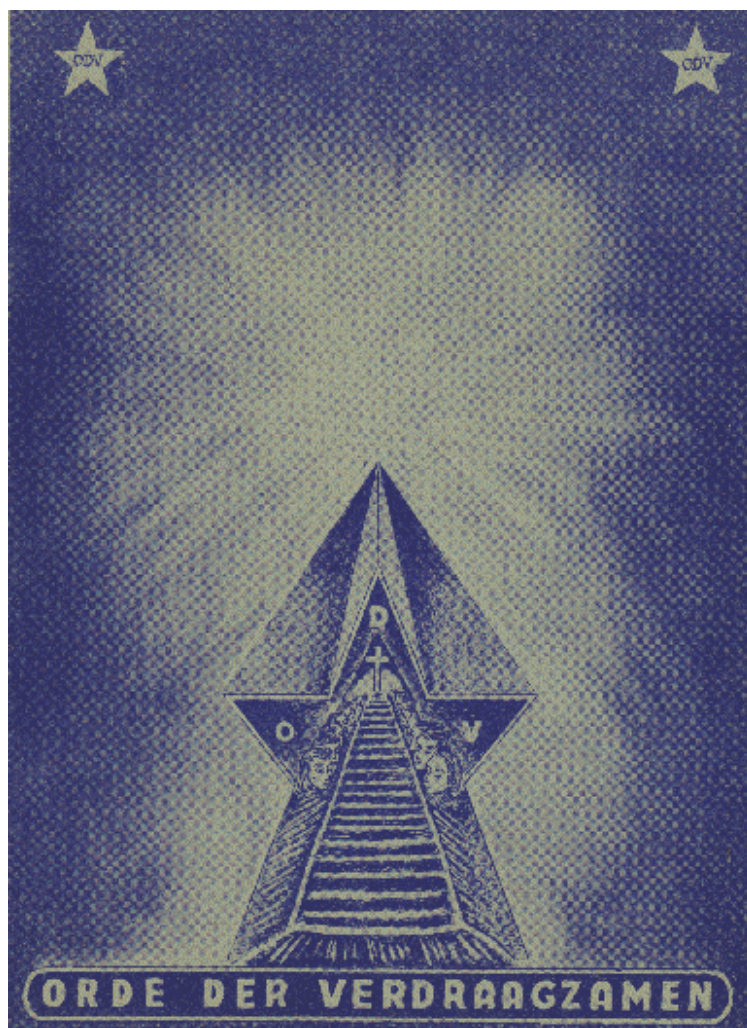

ZIEL, GEEST en STOF

(K.C. van der Nagel, augustus 1955)

ZIEL, GEEST en STOF¹

(K.C. van der Nagel, augustus 1955)

---

¹ Er bestaat ook een ODV-brochure met de titel ZIEL, GEEST, STOF. Die brochure betreft niet dit geschrift, maar betreft een verslag van een ODV-bijeenkomst.

Voorwoord:

Ziel, geest en stof - heruitgave 2005

In 1955 verscheen een publicatie onder de naam ZIEL, GEEST en STOF, samengesteld door Karel van der Nagel en door hem bescheiden een "geschriftje" genoemd. Het enig in het documentatiecentrum aanwezige origineel is helaas niet goed kopieerbaar en de inhoud is daarom nauwelijks meer bekend.

Om deze reden werd dit boekwerk ook al eens eerder in een ODV-nieuws gepubliceerd.

De redactie

Inhoudopgave

INLEIDING	6
I. ZIEL, GEEST en STOF.....	7
ZIEL.....	7
GEEST	7
STOF	8
HET WEZEN DER STOF	9
ONTSTAAN VAN WEZEN EN GEEST.....	10
HET LEVEN EN ZIJN OORSPRONG.....	11
DE GEEST EN ZIJN WERELD	12
DE HOGERE SFEREN.....	13
II. REÏNCARNATIE.....	16
WAAROM REÏNCARNEERT EEN GEEST IN EEN BEPAALD LICHAAM?.....	16
KARMA	17
HERINNERINGEN AAN VROEGERE INCARNATIES	17
WANNEER REÏNCARNEERT DE GEEST?	18
WORDEN ER NIEUWE ZIELEN GESCHAPEN?.....	19
HERNIEUWING VAN VROEGERE CONTACTEN	21
TWEELINGZIELEN	21
III. LEVEN EN DOOD	23
DOOD	24
STERVEN.....	25
IV. CREMATIE.....	28

INLEIDING

Gedurende drie jaren maakt de "Orde der Verdraagzamen" woordelijke verslagen van een groot deel der door haar belegde vergaderingen. In deze tijd werden reeds zoveel verschillende onderwerpen behandeld, dat het moeilijk wordt een overzicht te krijgen van hetgeen over een bepaald onderwerp werd gezegd. Dit brengt met zich mee, dat vele onderwerpen regelmatig weer door nieuwe toehoorders aan de orde worden gesteld. Waar echter de hoofdgedachte altijd weer dezelfde is, meen ik dat een zorgvuldig gekozen selectie van gegevens voor een ieder de stellingen der Orde duidelijk kan maken. Ik meende er dan ook goed aan te doen juist voor de meest voorkomende vragen een eenvoudige uiteenzetting te geven, gebaseerd op al hetgeen de Broeders der Orde ons leerden.

De eerste verhandeling: ZIEL, GEEST en STOF, zal, vrees ik, toch voor velen nog zwaar zijn. Echter zal ook degene die nog niet met het werk der O.D.V. kennis heeft kunnen maken juist hieruit een inzicht omtrent de Orde en haar stellingen verwerven. Ook voor degenen, die reeds langere tijd de lezingen volgen, lijkt het mij echter prettig enkele der meer voorkomende problemen in overzichtelijke vorm verzameld te vinden.

Waar de stof voor het achterstaande moest worden samengezocht uit meer dan 300 verslagen, heeft het Bestuur der Orde het uiteindelijk resultaat aan de sprekers der Orde voorgelegd. Dit geschiedde op 30 Juni 1955. Na de daar mij voorgeschreven wijzigingen te hebben aangebracht, werd de uiteindelijke vorm wederom voorgelegd en goedgekeurd.

Indien er voor dit geschriftje voldoende belangstelling bestaat, zal getracht worden om ook verder op gezette tijden soortgelijke samenvattingen over de meest voorkomende onderwerpen te laten verschijnen.²

Materiaal werd samengebracht uit de volgende verslagen:

Verslagen van de Studiegroep I

Verslagen der cursussen t.w.:

HET GODDELIJKE

DE WORDING VAN DE MENS

DE MENSELIJKE PSYCHE (1954 - 1955)

Verslagen van de bijeenkomsten der

ESOTERISCHE KRING

Verslagen der Vrijdagavondbijeenkomsten

---

² Er zijn geen andere samenvattingen van ODV-leringen samengesteld door de heer van der Nagel. Wel zijn enkele brochures van zijn hand verschenen.

I. ZIEL, GEEST EN STOF

De O.D.V. bezigt deze termen in haar lezingen in een betekenis die van de meest gebruikelijke enigszins afwijkt. Waar vooral de eerste twee termen - zowel in het spraakgebruik als in de vakliteratuur - vaak met elkaar verwisseld worden, is het wenselijk vooraf duidelijk te maken wat de Orde hieronder verstaat. Immers: voor de menselijke persoonlijkheid, die na de dood voortbestaat, worden zowel de term "geest", als de term "ziel" gebruikt.

Bij de term "stof" kan het onderscheid in grof-stoffelijk en fijn-stoffelijk, eveneens tot begripsverwarring aanleiding geven. Een nadere omschrijving is dus noodzakelijk. Eerst dan zullen de antwoorden, die de Orde geeft op de meest voorkomende problemen, in hun volle betekenis kunnen worden begrepen. Naar ik meen, zal dan blijken, dat de levensbeschouwing van de Orde logisch en reëel is, terwijl zij ook filosofisch niet onaanvaardbaar blijkt.

ZIEL

Ziel betekent in het normale woordgebruik: Kern. Het is dus redelijk de kern van ons wezen ZIEL te noemen. De kern van alle dingen is het Goddelijke. Ook onze ziel is daar uit gevormd. Indien de Goddelijke Kracht ooit zou ophouden in ons te werken, zou voor ons geen verder bestaan meer mogelijk zijn. Wij zijn ons echter niet bewust van de band die voortdurend tussen ons en het Goddelijke bestaat. Wij kunnen de ziel dus het beste als volgt definiëren:

De ZIEL is een deel van de Goddelijke Kracht. Zij is de kern van ons wezen. Deze kern op zichzelf is alleen Kracht en dus onstoffelijk. Voor ons bewustzijn schijnt de ziel van haar oorsprong gescheiden te zijn.

GEEST

De ziel heeft rond zich een omhulling van fijn-stoffelijke materie verzameld. Hierin wordt in vele lagen een bewustzijn gevormd. Dit bewustzijn noemen wij de GEEST. De geest is dus het voertuig van de ziel, d.w.z. bewustzijn plus vorm, ofwel: Ons Wezen.

Deze geest kan soms nog een stoffelijk lichaam rond zich hebben, dat dan gedeeltelijk voertuig van deze geest is. Nu echter rijst ons de vraag: Hoe ontstaat dit bewustzijn? Bewustzijn ontstaat, doordat het beperkte deel van de Goddelijke Kracht het geheel der Goddelijke Kracht kan waarnemen als een tegenstelling tot het eigen wezen. In de ziel worden een aantal reacties op de buiten het "IK" optredende omstandigheden vastgelegd, waardoor op de duur een herkennen van de buiten het "IK" optredende omstandigheden mogelijk wordt. De reacties bepalen dan de persoonlijkheid.

Op grond van het voorgaande kunnen wij het begrip Geest het best omschrijven op de volgende wijze:

Geest noemt men het bewustzijn, dat de Ziel doet waarnemen en reageren binnen de Goddelijke Kracht, alsof zij een in zichzelf besloten en afzonderlijk geheel waren.

STOF

Om ervaringen op te doen heeft de geest behoefte aan een wereld, waarin voor hem de verschijnselen vast en onveranderlijk zijn. Zó eerst kan - door de voortdurende herhaling van gelijke reacties en gelijke oorzaken - een bewustzijn van de in het Al optredende wetten worden verworven. Ofschoon er hiervoor ongetwijfeld ongetelde mogelijkheden in het Al moeten bestaan, ervaren wij slechts één toestand, waarin vorm en verschijnsel voor ons vast zijn en aan vaste regels gehoorzamen, zonder dat ons eigen voorstellingsvermogen hierin grote veranderingen kan veroorzaken. Deze toestand noemen wij dan: de STOF.

Uit het voorgaande blijkt echter dat voor geesten met een andere reeks van bewustwordingen een andere toestand "stof" genoemd zou kunnen worden. Waar wij allen echter mens zijn geweest, of nog zijn, zullen wij deze term uitsluitend gebruiken voor de ons bekende toestand.

De stof is evenzeer deel van het Goddelijke als de ziel. Waar zij voor ons de meest verdichte vorm betekent, zijn voor ons de daarin optredende bestaansvlakken in vergelijking met de andere ons bekende vormen van bestaan "vast" te noemen. De ziel, in haar verlangen om bewustzijn te verwerven - te leven -, zal zich met de stof verbinden: de drang om in de volheid van het Goddelijke te leven brengt haar in contact met die delen van het Goddelijke, die voor haar bereikbaar zijn. In casu de stof.

Met het voorafgaande kunnen wij dan het begrip; "stof" of "materie" vanuit ons standpunt als volgt formuleren:

"Stof" is dat deel van het Goddelijke, dat de geest de mogelijkheid biedt zijn eigen bewustzijn te vergroten in een wereld, die voor hem vaste vormen en wetten bezit.

Een definitie - op een andere lezing gegeven, die de gehele mens omvat -, luidt als volgt:

De "ziel" is het eigenlijke "IK". De geest is de uiting daarvan als denkend vermogen. De verwerkelijking van beide in een aan de buitenwereld gebonden - en dus buiten het "IK" staande - verschijningsvorm, is het lichaam.

De geest zal zich in het begin natuurlijk openbaren in de meest eenvoudige vorm, die zich in de door hen begeerde vorm uit. Dit is dan de z.g. oerstof. Naarmate

echter de geest ontwaakt (door het samengaan van stof en ziel), zal in de geest een behoefte ontstaan aan een eigen vorm, die zo goed mogelijk uiting geeft aan zijn bewustzijn temidden van de Schepping. Zo groeit dan het "IKbewustzijn". Voor dat "IK" is de stof dan verder het middel waardoor het zijn bewustzijn tracht te vergroten en de waarden ervan te toetsen aan voor het "IK" objectieve werkelijkheid.

Indien wij met het voor ons bereikbare weten stof en geest trachten na te gaan, dan vinden wij allereerst dat beide één oorsprong hebben. Deze oorsprong noemen wij: GOD. Brengen wij hen vervolgens terug tot de voor ons nog kenbare minst gecompliceerde vorm, dan vinden wij voor beiden terug als basis: Kracht, Energie.

Weliswaar bestaat tussen beide verschijnselen een groot verschil in trillingsgetal, maar wij menen toch te mogen constateren, dat STOF en GEEST verschijningsvormen zijn van dezelfde Kracht.

HET WEZEN DER STOF

Bij het nagaan van de opbouw van de stof kwamen de Broeders der Orde tot de volgende vaststellingen:

Aannemende, dat er ergens een beginvorm is, mogen wij deze niet als stof bezien. Zij is echter een uiting en moet dus worden uitgesproken als Kracht. Al het zijnde is uit deze Kracht opgebouwd. Ten aanzien van de stof nemen wij dit als volgt waar:

De Kracht origineert in een punt, dat voor ons "NIET" schijnt. Het is volgens ons kenbaar als het middelpunt van een veld. Op dit zichzelf gelijkblijvende veld is echter een tweede, variabel veld geënt. In dit variabele veld, dat vanuit hetzelfde middelpunt geuit wordt, treedt nu een ongelijkmatige versnelling van trillingen op, waardoor veld-verdringingsverschijnselen worden veroorzaakt. Hierbij worden krachtlijnen van het gelijkblijvende veld gesneden op een zodanige wijze, dat wervelingen kunnen ontstaan, die temidden van de grote velden een versnelling veroorzaken, waardoor de wervelingen als een in zich besloten geheel gehandhaafd blijven. Zij worden dan door de volgende verdringingsverschijnselen in het veld aangetrokken of afgestoten, maar kunnen gedurende enige tijd hun eigen besloten vorm handhaven.

Wanneer meerdere van die deeltjes elkaar ontmoeten, zullen zij vaak door aantrekking of afstoting elkaar beïnvloeden. Bij aantrekking betekent dit vaak dat zij een lange tijd een zichzelf handhavend geheel vormen. Waar elke werveling van kracht in zichzelf een beïnvloeding van alle daarbuiten liggende waarden tot stand brengt, zullen de uit meerdere wervelingen samengestelde groepen - of deeltjes - op het buiten hen liggende veld invloed uitoefenen - zij het een geringe - , terwijl zij op hun beurt de veel sterkere invloed van het grote veld ondergaan. De hieruit ontstaande fluctuatie in de veldwaarde van het deeltje, noemen wij de trilling of het trillingsgetal. Het trillingsgetal van een deeltje - de veldfluctuatie - bepaalt de wijze, waarop het bindingen met andere deeltjes kan aangaan, terwijl de gevoeligheid tegenover het grote veld bepaalt hoe blijvend een dergelijke verbinding zal zijn.

Wanneer twee deeltjes elkaar aantrekken, ondergaan zij echter een verandering. De verandering van uiterlijk werkende krachten betekent vaak een verandering van innerlijke waarde. Er volgt dan een vervloeien van krachten, dat soms zelfs het karakter van een kleine explosie krijgt. Nadat een evenwicht gevonden is, zullen de deeltjes een vaste baan ten opzichte van elkaar in gaan nemen. Zo zien wij bij de kleinste delen een betrekkelijk rustig ten opzichte van elkaar bewegen der kleine krachtwervelingen. Bij het atoom is de onderlinge beweging veel groter, terwijl de relatieve snelheden ook veel groter zijn.

Bij de onderlinge bindingen van atomen blijken echter de door de velden veroorzaakte afstanden zō groot te zijn, dat uiterlijke omstandigheden een veel grotere rol spelen dan bij de kleinere éénheden. Het atoom is op zichzelf meestal redelijk stabiel. Dit kan van de atoomverbindingen, de moleculen, niet gezegd worden. De onderlinge rotatie wordt sterk bepaald door uiterlijke omstandigheden en bepaalt voor een groot gedeelte de uitingen naar buiten toe.

In wezen is echter alle materie terug te brengen tot beweging van iets, dat niet nader te bepalen is. Is er éénmaal een massa, dan kan deze alleen blijven bestaan, wanneer zij in beweging is. Het uitgangspunt van deze beweging zien wij in de duistere kern van het Al - de z.g. duistere kern -, waarin nog niet stoffelijk gevormde krachten actief zijn en kleinste delen voortdurend nog ontstaan.

ONTSTAAN VAN WEZEN EN GEEST

De ziel is, zoals reeds werd betoogd, een deel van het Goddelijke, dat zich aan ons bewustzijn als begrensd voordoet. Op een vraag aangaande de scheiding tussen de ziel en het Goddelijke, gaven de Broeders te kennen dat de oorzaak hiervan door hen niet kon worden gevonden. Zij nemen aan dat de scheiding kan worden gezien als de Wil van het Grote, dat een deel van het "IK" onttrekt aan de in het eigen wezen optredende acties. Waar binnen de ziel met haar begrenzing echter niet de oneindige mogelijkheden van het Goddelijke aanwezig zijn en zij zonder bewustzijn niet in staat is kracht aan het Goddelijke te onttrekken, zal zij niet in staat zijn stof binnen zich te vormen. Wel kunnen de binnen haar plaatsvindende processen een stroming betekenen, die invloed heeft op de stof die binnen haar werkingsbereik komt. Waar echter de stof op haar beurt ook de ziel zal kunnen beïnvloeden, zal elke invloed die de ziel van buiten af bereikt haar innerlijk spel van krachten meer complex maken. Op den duur zal in haar zo'n zodanig vaste structuur ontstaan, dat zij vaststaande reacties zal gaan vertonen op de buiten haar bestaande omstandigheden en invloeden.

Daarmee is dan de grondslag gelegd waarop een bewustzijn kan worden opgebouwd - de Geest -. Naarmate meer vaststaande reacties een scherper waarnemen van verschillen mogelijk maken, kan nu ook een aantal vastliggende reflexen worden opgebouwd. Dezen zullen op den duur niet alleen op de feitelijke omstandigheden aanslaan, maar ook op erkende mogelijkheden. Er is dus sprake van een herinnering, die uit de bestaande condities conclusies trekt aangaande toekomstige ontwikkelingen. Hiermede zijn dan alle waarden, noodzakelijk voor een verdere ontwikkeling van het bewustzijn, aanwezig. De geest begint zijn persoonlijke bewustwording.

In onze ogen is de geest eeuwig. D.w.z.: hij wordt niet door de tijd in zijn bestaan beperkt. Hij zal dus een verdergaand bewustzijn kunnen bereiken dan de wel door tijd bewerkte stof. Voor zijn ervaring is hij echter afhankelijk van

vaststaande invloeden buiten zijn "IK", opdat hij door de herhaling van ervaringen zal kunnen leren. Een éénmalige impuls is over het algemeen niet sterk genoeg om in zijn wezen volledig en voortdurend bereikbaar te worden vastgelegd. Eerst de herhaling maakt de ervaring tot een werkelijk deel van zijn wezen.

Nauw verwant aan deze principiële uiteenzetting is het antwoord op een vraag naar het leven en zijn oorsprong. In één der verslagen lezen wij hierover het volgende:

HET LEVEN EN ZIJN OORSPRONG

Het leven heeft zijn oorsprong gevonden in de gedachte. De gedachte was het eerste bewustzijn. Uit de deling van het bewustzijn is voor elk deel daarvan de mogelijkheid ontstaan om zichzelf als entiteit te ervaren. Dit betekende een versterking van het evenwicht in het Al, zodat hieruit evenzeer de vorming der stof als die der geest voortkwam. Hieruit ontstonden op den duur entiteiten, die steeds meer trachtten zich in hun eigen bijzondere bewustzijnswereld te uiten. Om dit te kunnen volbrengen moesten zij voor dit bewustzijn een aantal waarden scheppen, die voor hen onveranderlijk waren. Zo kwamen zij tot een leven in de aardse zin van het woord, door het zoeken naar een vaste vorm. Deze vorm echter bestaat uit kleinere wezens, die op hun beurt opgebouwd zijn uit niet-levende materie. Althans, volgens Uw aardse opvattingen. Wij zouden daar ook anders over kunnen praten, want alle materie leeft in zekere zin ook.

Het resultaat van ons zoeken is dus, dat alle leven voortkomt uit de eerste gedachte. Een gedachte veronderstelt een denker. Deze denker kunnen wij niet anders noemen, volgens de gangbare opvattingen, dan "GOD".

Het leven is echter niet te vangen in een bepaalde vorm. Gaan wij het in stoffelijke zin na, dan vinden wij dat een straling van zekere hardheid onder bepaalde condities in een bepaalde oplossing een celvorming tot stand kan brengen. (O.a. temperatuur en chemische samenstelling).

In het begin is er een grove eiwitcel, die echter door het zich aanpassen aan de levensomstandigheden op den duur een groot aantal verschillende celvormen tot stand kan brengen. In het begin partho-genesis, voortplanting door deling, waarbij enkele cellen ontstaan. Later ook vorming van meercellige wezens met dezelfde methode van voortplanting. Door tegemoet te komen aan de eisen die de omgeving stelt, krijgen wij steeds ingewikkelder vormen.

Geestelijk gezien lijkt het probleem mij moeilijker te belichten. We kunnen ook hier weer zeggen: de bron is de gedachte, of "is God". Maar wij zijn een deel van God. Het enige, dat ons belemmert dit te ervaren, is schijnbaar ons bewustzijn, dat ons als persoonlijkheid tegenover God stelt. Het persoonlijk leven is dan ook een waan, indien wij het zuiver geestelijk gaan bezien. Elke z.g. persoonlijkheid is in werkelijkheid een deel van het grote leven, maar komt tot "Ikbesef" door zich te projecteren als staande tegenover dit grote leven, in plaats van als deelhebbende eraan.

De geest ontstaat dus uit en blijft bestaan door het grote leven waarvan hij deel uitmaakt. Gedreven door een gevoel van onvolledigheid zal hij echter steeds trachten een beter begrip van zijn omgeving te verwerven. Dit leidt op den duur tot de realisatie, dat wij zelve niets anders zijn dan een eigenschap van een groter leven en zo keren wij dan tot de eenheid terug. Deze toestand is gelijk aan

het Nirwana van de Boeddhist. Het kan een voortbestaan van leven en bewustzijn genoemd worden, maar is anderzijds geheel daadloos en kent geen eigen uitingen. Het is de vraag, of wij dit 'bestaan zonder uiting' nog wel in de ware zin van het woord "bestaan" kunnen noemen.

Er blijft ons dan nog het grote raadsel: "God" over. Maar zover ik (de spreker) weet, is er geen geest die dit raadsel kan oplossen. Nu heeft U althans onze zienswijze.

Waar ook een begrip van de "wereld van de geest" noodzakelijk zal zijn, wil men de volle betekenis van de verschillende uiteenzettingen kunnen begrijpen, zal hierna eerst een kort resumé volgen van hetgeen de Broeders der Orde ons in de afgelopen jaren hierover mededeelden.

DE GEEST EN ZIJN WERELD

Ofschoon men spreken kan van de "wereld van de geest" en van "de sferen" moet de lezer zich hiervan geen aparte, scherp van elkaar gescheiden werelden voorstellen. Men beleeft een wereld, doordat men in die wereld waarneemt en zich bewust is van de processen die zich daar afspelen. Gezien vanuit het standpunt van de geest drukt de wereld, of sfeer, waarin men vertoeft, dus uit: welke mogelijkheid tot bewustzijn er voor een entiteit bestaat. Het lichaam, dat men in de sfeer of wereld hanteert, is immers voor de geest niets anders dan een instrument om het eigen wezen in de buitenwereld tot uiting te brengen. Dit houdt in, dat de geest slechts het bewustzijn heeft, dat voor zijn sfeer of wereld normaal is. Hij is dus zeker niet alwetend. Ook zal zijn toestand hem niet voor het maken van fouten kunnen behoeden; zijn kern is dezelfde persoonlijkheid die zich ook in de stof heeft geuit.

Tussen de wereld van de stof en de werelden van de geest bestaat echter één heel groot verschil: De materie die binnen het kenvermogen van de mens optreedt is zo grof en vast van samenhang, in vergelijking met de fijnere materie van de geest, dat zij slechts zeer moeilijk te beïnvloeden en te vormen is. Bovendien beperkt haar optreden in moleculair sterk gebonden eenheden de wijze waarop men haar tot uiting kan doen komen. De dichtste vorm van de geestelijke materie daarentegen is het onevenwichtig atoom. Daarnaast treden in haar vele vrije atoomdelen op, die geen binding met elkaar bezitten. Zij hebben geen eigen lading en zouden op aarde waarschijnlijk, ondanks hun verschil in grootte en gewicht, neutronen genoemd worden.

De geest nu is een wezen, dat bestaat uit energie, die in een begrensde veld optreedt. Door de in hem werkzaam zijnde processen, werkt hij t.o.v. zijn omgeving - voor zover dit zijn vorm van stof en die van andere geesten betreft - sterk inductief. Waar reeds de mens sterk-gevormde gedachten en emoties in zijn omgeving kenbaar kan maken zonder stoffelijke handeling (telepathie, telekinese), is het begrijpelijk, dat de geest zijn veel minder trage en onderling gebonden stof sterk kan beïnvloeden.

Voor de geest kan in het algemeen gezegd worden:

De gedachten van de geest werken scheppend ten opzichte van zijn omgeving.

Dit kan voor de minder bewuste geest een bezwaar worden. Het is voor hem in het begin zeer moeilijk om onderscheid te maken tussen realiteit en gedachtenbeelden. Waar meerdere geesten ongeveer dezelfde gedachten omtrent hun bestaan hebben, zal hierdoor vaak een schijn-werkelijkheid ontstaan, waarin vele personen leven. Dit geldt o.a. voor de "hemel"- en "zomerland"-werelden, die zijn opgebouwd uit in de stof verworven denkbeelden. Indien echter, zoals in "zomerland" het geval is, vele geesten samenwerken in het scheppen van schoonheid, worden er werelden geschapen van een voor de mens onvoorstelbare schoonheid. Ieder idealiseert het schoonste, wat hij of zij op aarde gekend heeft, en voegt het bij de reeds door anderen geschapen vormen.

Het voorgaande kan ons duidelijk maken hoe het komt, dat op spiritistische séances de geest spreekt over huizen en steden in de wereld van de geest; hoe hij bloemen meebrengt enz. Voor de geest, die niet geleerd heeft een verschil te maken tussen de vormen die zijn gedachten scheppen en de werkelijke toestand in zijn wereld, is dit alles immers een realiteit.

Waar deze gang van zaken niet alleen voor de in het licht levende geest geldt, kan een dergelijk verwarren van gedachtenbeelden en werkelijkheid echter ook zeer onaangename gevolgen hebben. Dit kwam heel sterk haar voren toen één van de sprekers het onderwerp "hel" behandelde:

De geest erkent alleen die gedachten van anderen die een reeds in het "IK" aanwezige factor treffen. Indien iemand vol van angstgedachten is, kan zelfs de meest lichtende geest in zijn ogen tot een verschrikkelijke demon worden.

Het schuld bewustzijn van de geest scheidt rond het eigen wezen vaak een waanwereld, waarin datgene dat het meest gevreesd wordt, tot een voortdurende verschrikkelijke werkelijkheid wordt. Dit is de buitenste duisternis waarover ook Jezus zo vaak heeft gesproken. Ofschoon de mogelijkheid der begoocheling zal blijven bestaan, zolang als er een Schepping is, kan de geest echter hieruit bevrijd worden indien hij slechts wil erkennen, dat dit lijden uit zijn eigen zieke gedachten geboren wordt; een zeer moeilijk iets, daar de meesten vrezen met hun gedachten ook het eigen "IK" uit te blussen.

Deze spreker wees er verder op, dat een dergelijke geest, die uit zijn eigen waan bevrijd wordt, langzaam moet gaan deelnemen in de collectieve waan van de minder-bewuste geesten, of terugkeren naar een wereld waar hij zijn eigen bewustzijn zo ver kan vergroten, dat de lichte sferen voor hem aanvaardbaar worden. Dit laatste zal behandeld worden bij het onderwerp: REÏNCARNATIE.

DE HOGERE SFEREN

Naarmate de geest meer bewust wordt, zal hij ook de behoefte verliezen om zich alles in vorm te realiseren. Vanuit aards standpunt gezien, wordt zijn leven en denken meer en meer abstract. Toch hebben enkele sprekers hiervan een beeld trachten te geven. Daarbij werden de termen "licht" en "geluid" uiteraard vergelijkend gebruikt. Indien men dit echter voor ogen houdt, zal de hier geciteerde uiteenzetting zeker verhelderend werken.

Voor elke geest komt er een tijd, dat hij met zijn sfeer niet meer tevreden kan zijn. Er worden geen nieuwe ervaringen meer opgedaan, er wordt niets nieuws meer geleerd. Te ver dwalen de gedachten, te ver voelt de geest zich nu van het Goddelijke verwijderd. Het licht, dat eerst zo verblindend hel scheen, is voor hem

slechts een doffe schemer geworden. Zijn wereld, eens zo fris en vol wonderen, lijkt heel verlept en onaanvaardbaar. Hij zondert zich af van de andere geesten in deze sfeer en heeft alleen nog maar belangstelling voor de bezoekers uit een hogere sfeer. Blijkt hem dan, dat hij hen niet kan verstaan of begrijpen, dan zal hij trachten te incarneren, liever dan deze eindeloze verveling langer te ondergaan. Indien hij deze weg kiest, staan geesten uit hogere sferen hem vaak bij. Durft hij echter zijn vormenwereld achter zich te laten, dan verzinkt hij alras in een toestand, die hem alles- behalve het eigen zijn - als onwerkelijk doet voorkomen. Vaak duurt deze toestand enige tijd.

Op den duur echter wordt hij zich bewust van licht en geluid buiten het eigen "IK". Ofschoon hij er zich nog niet van bewust is, begint hij reeds deel te nemen aan het leven van een hogere sfeer. Wel kan hij de betekenis van de verschijnselen nog niet doorgronden, maar zij betekenen voor hem een intens welbehagen, zodat hij zijn aandacht hier meer en meer op gaat richten. Naarmate hij dit doet, zal hij ook een herhaling van bepaalde geluiden en lichtende kleuren opmerken. Uit de schijnbaar onsamenhangende trillingen vormt zich voor zijn bewustzijn een wezen. Dit is een mentor, die meestal ook in de vorige sfeer zich reeds met deze geest bezighield. Na elke overgang naar een andere sfeer volgt een rust-periode, waarin voor deze geest het beeld van deze nieuwe sfeer langzaam duidelijk wordt. Neemt hij eenmaal volledig deel aan het leven op dit nieuwe bewustzijnsvlak, dan vindt hij ook daar weer bezigheden, die het hem mogelijk maken om gedurende langere tijd volmaakt gelukkig te zijn.

Het blijkt ons onmogelijk te zijn een mens een ook maar enigszins redelijk beeld te geven van de sferen, waarin van vorm en leven in de aardse betekenis van het woord geen sprake meer is. Vanuit het menselijk standpunt kunnen wij zeggen dat de verschijnselen voortdurend afnemen. Eerst verdwijnt de vorm. Er blijft een wereld van geluid en licht. Daarna verdwijnt ook het geluid en blijft er een wereld over die een warreling van verschillende lichtende kleuren is. Tenslotte verdwijnen ook de kleuren en blijft uiteindelijk een verblindend wit licht over. Voor de hierboven gelegen sfeer is zelfs een Omschrijving niet meer mogelijk. Vanuit aards standpunt zijn zij "duister en zonder vorm".

Uit één der lezingen ter verduidelijking nog de volgende citaten:

Licht zien betekent gevoelig zijn voor bepaalde trillingen. Stelt U zich voor dat er een gebied is waarin de trillingen in zo hoge frequenties komen, dat zij door U niet meer kunnen worden waargenomen. Gij zult dit dan een duister noemen, waarbij de hoge trilling voor U misschien nog op andere wijze, b.v. als warmte, waarneembaar zou kunnen zijn. Voor degenen die deze trilling wel als licht kunnen waarnemen, dus visueel, zal uw licht daarentegen niet meer zijn dan duisternis met bepaalde eigenschappen.

Dezelfde spreker geeft enige voorbeelden van het verschil in waardebepaling voor "materie". Hieruit heb ik het volgende beeld gekozen:

Stelt U zich een rad voor, dat per minuut 100 wentelingen maakt. Het is voor U kenbaar als een wazige ring, waarin alleen het middelpunt, ofschoon ook wazig, waarneembaar is. Indien de spaken van bewerkt hout zijn, kunt U dit niet vaststellen. Indien U echter op een nevengelegen rad in dezelfde draairichting met hetzelfde toerental wentelt, kunt U dit wèl zien, want voor U staat het rad stil. U kunt het rad ook zonder gevaar beroeren, wat voor iemand, die stil staat, niet mogelijk is.

De wijze waarop u zich de dingen realiseert, is afhankelijk van de toestand, waarin u zich bevindt.

Bij een verandering van sfeer is er sprake van een verandering van het eigen trillingsgetal. Aan de hand van het gegeven voorbeeld zult U nu kunnen begrijpen, dat de waardering voor het zijnde van het eigen trillingsgetal afhankelijk zal zijn. Wat in de ene sfeer als beweging wordt ervaren, kan in de andere sfeer zich uiten als materie en als vaste, vormhebbende materie worden ervaren.

Het blijkt dus, dat het begrip relativiteit, dat ook bij zoveel andere problemen om de hoek komt kijken, de enig aanvaardbare uitleg betekent voor de verschillende toestanden, die de geest in de sferen doormaakt. De sprekers leggen daarop vaak zeer sterk de nadruk. Op deze wijze wordt ons echter ook duidelijk, dat de beschrijvingen over het hiernamaals, door verschillende geesten gegeven, zo sterk kunnen verschillen. Klaarblijkelijk is er niet zozeer sprake van bedrog uit de wereld van de geesten, dan wel van een verkeerd begrijpen of verkeerd ingesteld zijn.

In verband hiermede brengen de andere sprekers in herinnering dat de z.g. spotgeesten vaak alleen maar willen ontsnappen uit de duisternis waarin zij verkeren, en dat het zeker niet in de eerste plaats hun bedoeling is om de mensen te bedriegen. Zij trachten door de gedachten van de aanwezigen te uiten, door zich voor te doen als een ander enz., slechts een innig contact met de wereld der mensen te bereiken. Hun eigen wereld is zo arm aan trillingen, dat zij hierin geen vrede kunnen vinden. Ontmaskert men hen, dan zullen zij vaak met hoon en spot reageren, omdat zij menen hierdoor althans iets van hun eigen aanzien te kunnen redden en hun ellende zo te kunnen verbergen. Indien de mens echter met hoogstaande en eerlijke bedoelingen séanceert, zullen meer bewuste krachten uit de geest het contact trachten op te nemen. Vaak brengen zij dan degenen die bij anderen als spotgeesten optreden, nu als hulpbehoevenden naar voren.

Waar de mens echter zeer moeilijk inzicht krijgt in de wereld van de geest en dus niet altijd in staat is te beoordelen of degene, die contact zoekt, uit een lichte sfeer komt, is het raadzaam zich niet door de geest te laten leiden, tenzij men ook zelve van de redelijkheid van de gegeven raad en lering overtuigd is.

Dit laatste wordt niet alleen in meerdere verslagen gezegd, maar het wordt ook elke avond weer naar voren gebracht in de inleiding die de sprekers geven, eer de eigenlijke avond begint. Juist het feit, dat zijzelf op deze voorzichtigheid aandringen, is voor mij bewijs dat zij eerlijk zijn en het beste met hun toehoorders vóór hebben. In hoeverre voor de lezer hun verklaringen aanvaardbaar zijn zal hem zelf moeten blijken. Zeker is echter dat de Orde nooit verlangt, dat men hun verklaringen als de enig zaligmakende waarheid zal aanvaarden. Wil men zich de moeite getroosten een ernstig onderzoek in te stellen aangaande de door de Orde gegeven lessen, dan zal blijken, dat vele der verstrekte gegevens ook met de op aarde bekende feiten stroken. Wel zal men de terminologie, die in dit eerste hoofdstuk behandeld is, goed moeten beheersen, daar anders misverstanden onvermijdelijk zijn.

II. REÏNCARNATIE

Wat is reïncarnatie? Over dit woord bestaan op aarde verschillende opvattingen. De meest voorkomende wijze waarop men in reïncarnatie gelooft, kan als volgt worden geformuleerd:

De geest zal door zijn handelingen zijn eigen lot bepalen. Zolang hij niet vrij komt van de stof en van alle fouten in de stof gemaakt, zal hij door zijn noodlot (karma) gedwongen worden op aarde terug te keren om daar de gevolgen van zijn daden te ondergaan.

In de uiteenzettingen over dit onderwerp, die door de Broeders der Orde worden gegeven, vinden wij echter een andere opvatting. Zij zeggen hierover o.a:

De geest kan in de eerste fase van zijn bewustwording slechts ervaring opdoen in verbinding met de stof. Om als mens te incarneren is echter reeds een behoorlijke ervaring nodig. Het menselijk wezen is dusdanig gecompliceerd, dat zonder enig begrip van de waarden en mogelijkheden van de stof het voor de geest geen doel zou hebben zich aan een menselijke vorm te binden. Hieruit volgt, dat elke geest die als mens incarneert, reeds een aantal ervaringen in verbinding met de stof achter de rug moet hebben.

De geest neemt de menselijke vorm aan, omdat hij meent op deze wijze een aantal ervaringen te kunnen opdoen, die het hem mogelijk zullen maken geestelijk verder te gaan. Indien een menselijk leven voor de geest geen verdere mogelijkheden biedt tot verdere bewustwording, zal hij zeer zeker niet meer in de stof terugkeren in deze vorm. Hij is vrij om de vorm te kiezen die hem volgens zijn eigen bewustzijn de grootst mogelijke groei en uitingskansen biedt. In vele gevallen zullen echter de eigen gewoonten en begeerten ook een rol spelen bij zijn eigen keuze van voertuig en wereld.

Wat is reïncarnatie? Reïncarnatie is het terugkeren naar een wereld door de geest. De wijze van terugkeer wordt bepaald door de vrije keuze van de geest, die zal incarneren volgens eigen bewustzijn en begeren.

WAAROM REÏNCARNEERT EEN GEEST IN EEN BEPAALD LICHAAM?

Indien de geest in staat zou zijn om alle omstandigheden van het menselijk leven op de juiste waarde te schatten, zou hij kunnen reïncarneren in die omgeving en dat lichaam, dat alle in hem levende stoffelijke wensen vervult. Indien echter een geest alle waarden van het menselijk leven op de juiste wijze heeft kunnen ervaren, kan hij in hogere sferen aan al zijn wensen en behoeften voldoen. Er bestaat dan geen reden voor hem om terug te keren in de gebondenheid van de stof. Alleen een zeer bewuste geest zal van deze mogelijkheid toch gebruik maken, om op deze wijze een aanvaarde geestelijke taak beter te kunnen uitvoeren.

Hoe of waar echter een geest ook reïncarneert, hij zal ten allen tijde hierbij worden geleid door de eigen behoeften en begeerten. Waar in doorsnee de geest niet in staat is alle in de stof geldende waarden te begrijpen, of juist te beoordelen, zal zijn keuze van incarnatievorm over het algemeen ook niet in overeenstemming zijn met hetgeen hij van het stoffelijk leven verlangt want hij zoekt een omgeving, waar de gedachtenuitstraling (deze is immers voor de geest waarneembaar) een vervulling van zijn begeren schijnt te beloven.

Voorbeeld: Een geest draagt in zich een verlangen naar sterke drank. Hij zoekt een gezin, waarin incarnatie mogelijk is en waar gelijktijdig de drank bepalend is voor de daar heersende sfeer. Hij houdt in zijn begeerte naar drank geen rekening met de verdere omstandigheden. Het gezin is arm. De geïncarneerde ondervindt nu aan den lijve de gevolgen van drankzucht. Voortaan zal hij hierover dus een juister oordeel kunnen vellen en voor een volgende incarnatie zal hij dus beter kunnen oordelen en kiezen. Het doel van de incarnatie, van het stofleven, is hiermede volgens de cosmische wet bereikt; het bewustzijn is vergroot.

Wij mogen dus concluderen dat de geest bij haar incarnatie onbewust tevens de cosmische wet vervult, die hem tot verdere bewustwording drijft. Nu rijst de vraag: Wat is eigenlijk "karma"?

KARMA

De geest bepaalt zijn eigen incarnatie, maar hij wordt bij zijn keuze beïnvloed door de begeerten en gedachten, die zijn bewustzijn uitmaken. Dit kunnen wij weldegelijk karma, of noodlot, noemen. Maar dan is karma afhankelijk van het bewustzijn. Een plotselinge bewustwording kan dus het tevoren schijnbaar vastliggende lot veranderen. Dan is karma ook niet het onveranderlijke lot, maar de uitdrukking van het geestelijk bewustzijn in het beleven van geest en stof.

Een plotselinge verandering van het gehele lot is natuurlijk niet mogelijk. Maar wel kan men, door de reactie op de gevolgen van één der oorzaken, die de mens of de geest uit het vroegere bestaan bereiken, [deze reactie³] volgens de normen van een nieuw bewustzijn doen plaats hebben, deze maken tot een oorzaak, die niet in rechte lijn verder gaat, maar afbuigt van de oorspronkelijke lotslijn. Wordt op deze wijze een nieuwe waarde geschapen bij elk gevolg uit het verleden dat ons bereikt, dan hebben wij dus ons lot geheel in een andere richting geleid: wij hebben ons lot of karma veranderd.

HERINNERINGEN AAN VROEGERE INCARNATIES

Wanneer de geest tot de aarde terugkeert, mag de herinnering aan vroegere bestaansvormen niet meer tot zijn direct bewustzijn behoren, want dan zou men te snel in oude gewoonten en fouten vervallen. De reïncarnatie zou dan niet aan zijn doel beantwoorden. Toch blijft een zeker deel van de in vroegere levens verworven kennis nog enige tijd in de mens voortleven. Een kind zal vaak in zijn fantasiespelletjes waarden noemen, of toestanden omschrijven, die het feitelijk niet zou kunnen kennen. Ouderen maken er zich dan meestal van af door te zeggen: "O, dat heeft het hier of daar gehoord". Maar niet altijd is deze uitlegging

---

³ De woorden "deze reactie" staan niet in de beschikbare originele tekst, maar zijn redactioneel toegevoegd.

waar. Het kind zal soms in zijn fantasiespelletjes waarden uit vroegere levens uiten en verwerken.

Nu zijn er echter ook mensen, die denken dat zij zich vroegere levens kunnen herinneren. Onmogelijk is dit natuurlijk niet. Maar indien men onderzoekt, wat de mensen menen te zijn geweest, dan komt men wel tot zeer eigenaardige resultaten:

Wij horen nooit, dat iemand zich herinnert een slaaf, of een dief, of een moordenaar te zijn geweest in zijn vroegere levens. Indien we afgaan op de verklaringen van de mensen zelf, lopen er alleen in Uw dagen minstens twintig incarnaties van Napoleon rond, ruim honderd Cleopatra's en ontelbare Inca's rond. Wij spreken nu niet eens van alle edelen, priesters en priestersessen, die er ook nog schijnen te zijn. Herinneringen aan vroegere incarnaties zijn voor velen een reden tot zelfverheffing: zij herinneren zich niet, wat zij werkelijk geweest zijn, maar zij dromen, dat zij eens waren, wat zij nu ook graag zouden willen zijn. Aan deze herinneringsbeelden schenke men dus niet te veel aandacht. Bovendien heeft men in het heden te leven. In het verleden heeft men gefaald, anders zou men immers niet wederom in menselijke vorm op aarde leven.

Aan degenen, die er zich trots op beroepen reeds "oude" zielen te zijn, richten de Broeders de volgende vraag: "Bent U er trots op, wanneer U op school al voor de vierde keer bent blijven zitten? Neen? Waarom zoudt U er dan trots op zijn, dat u in het leven zo vaak niet bent geslaagd?" Zeker, een oude ziel zal meer van het leven weten, en meer kunnen bereiken, dan iemand die pas voor de eerste keer als mens leeft. Een kind, dat is blijven zitten, kent ook aan het begin van het leerjaar de leerstof reeds, die voor anderen nog nieuw is. Maar wanneer dat kind dan trots is op zijn meerweten en meent, dat het dus dit jaar eigenlijk niet zoveel behoeft te doen, dan blijft het weer zitten, terwijl de "nieuwelingen" verder gaan .

Volledigheidshalve zij hierbij opgemerkt, dat in bovenstaande vraag het foutieve spraakgebruik is gevolgd zoals dit onder de mensen gewoonlijk gebezigd wordt. In werkelijkheid kan men niet spreken over "oude" en "jonge" zielen. Zij zijn alle gelijkelijk deel van het Goddelijke en gelijkelijk oud; zij kunnen zich vergroten door aansluiting bij anderen, totdat uiteindelijk de totale éénwording, is bereikt. De juiste terminologie in voornoemde vraag zou moeten zijn: oude en jonge geesten.

In de wereld van de geest is het anders gesteld met de herinneringen aan vroegere bestaansvormen. Deze maken deel uit van het bewustzijn van de geest. Wel zal men zich na de overgang niet dadelijk volledig bewust zijn van deze dingen, omdat eerst het pas afgelopen leven verwerkt moet worden. Daarna keert echter de herinnering aan alle levens terug. Men heeft ze dan volledig nodig om na te gaan in hoeverre men in het laatste leven geslaagd is. Zij zijn eveneens nodig om vast te stellen welk deel van het eigen wezen nog niet zo ver is ontwikkeld, dat men onafhankelijk van de stof een hoger bewustzijn kan verwerven .

WANNEER REÏNCARNEERT DE GEEST?

Zoals reeds gezegd, komt voor de geest vroeger of later het ogenblik, dat hij zich in zijn sfeer niet meer op zijn gemak voelt. Hij begint zich te vervelen. Het lijkt hem, of het licht niet meer zo helder is, de kleuren niet meer zo fris zijn. Het contact met de andere geesten uit die sfeer geeft hem geen bevrediging meer. Hij zoekt dan naar een mogelijkheid om te veranderen. Hij kan gaan studeren door

contact te zoeken met geesten uit hogere sferen, maar indien hij niet in staat is om hen te begrijpen, blijft op den duur niets anders over, dan een terugkeer naar een lagere sfeer, om daar door werken het bewustzijn te verwerven, dat hem de toegang mogelijk maakt naar hogere sferen. Hij verkiest naar de wereld van de stof terug te keren, liever dan in daadloze verveling in de sferen voort te vegeteren.

Degenen die in het duister verkeren, incarneren meestal op het ogenblik, dat ze zich van hun werkelijke toestand bewust worden; wanneer de ketenen der duistere waan verbroken worden, overdenkt de geest zijn toestand. Hij begrijpt al gauw dat een leven in de lichte sferen voor hem niet houdbaar zal blijken. Liever dan terug te keren in zijn sfeer van verschrikking reïncarneert hij zo snel mogelijk. Hoe onbewuster de geest is, hoe minder hij in de stof vlucht. Hij neemt veelal de eerste gelegenheid, die hem geboden wordt te baat, zonder te bedenken, wat de consequenties zullen zijn. Indien hij al een voorkeur vertoont, zal deze geheel worden bepaald door zijn begeerten.

Daarentegen zal de meer bewuste geest zeer vaak trachten voor zich een lichaam en een omgeving te kiezen, die een bepaalde ontwikkeling bevorderen. Soms, indien de geest nog niet volledig bewust is, heeft hij geen geduld om te wachten tot een ideale gelegenheid gevonden is, en neemt hij dan maar met een minder juist lichaam genoegen. De gevolgen hiervan zullen hem leren, dat er maar één juiste keuze kan bestaan. Wij mogen dus zeggen, dat:

De geest incarneert, wanneer zijn bewustzijn geen genoegen meer kan nemen met de omgeving, waarin hij leeft. Hij moet zich echter van de mogelijkheid tot incarneren bewust zijn.

WORDEN ER NIEUWE ZIELEN GESCHAPEN?

Deze vraag werd meerdere malen gesteld. Ik meen er goed aan te doen in het kader van deze uiteenzetting ook dit probleem te vermelden. De sprekers der Orde gaven antwoorden, waaraan het volgende is ontleend:

Voorzover wij kunnen nagaan, is de Schepper volmaakt. Dit houdt in dat ook de Schepping, Zijn uiting, volmaakt moet zijn, waar het uiten van het onvolmaakte niet in overeenstemming is met de eigenschappen van het Volmaakte. O.i. is de Schepping een enkele daad, ook al doet zij zich aan ons bewustzijn voor als een ontwikkeling. Op grond hiervan kunnen wij niet aannemen dat er nieuwe zielen geschapen worden.

De mens vergeet te vaak, dat hijzelve ook niet ineens als mens op de wereld is gekomen, maar dat hij voordien reeds andere bewustzijnsfasen heeft doorgemaakt. Hierin werden eerst de ervaringen opgedaan, die het "menszijn" mogelijk maakten. Andere wezens maken dezelfde ontwikkeling door. Een hond of een kat kan een zo grote genegenheid ontwikkelen voor een mens dat een deel van de dierlijke zelfzucht in het beest vervangen wordt door onbaatzuchtige liefde. De ervaring heeft ons geleerd, dat een dergelijk dier na het overgaan niet onmiddellijk zal inslapen. Het zal, gedreven door de liefde, ook in de sferen trachten de geliefde meester of meesteres terug te vinden. Als resultaat wordt

dan vaak een ontwikkeling doorgemaakt waardoor het dier, na enige tijd in de sferen geleerd te hebben, als een "dierlijk" mens op aarde kan incarneren.

Indien men zich de moeite zou getroosten om na te gaan hoeveel dierenlevens jaarlijks door de mensheid worden vernietigd, zonder dat daarvoor andere dieren worden geboren, zult u tot uw verbazing ontdekken, dat dit aantal alleen reeds de jaarlijkse bevolkingsaanwas overtreft. Waar echter een klein deel van de dieren in menselijke vorm zal incarneren, moeten wij nagaan, of er nog andere bronnen zijn, waaruit zielen kunnen incarneren.

In de eerste plaats vergeet men wel eens dat mensen uit geheel verschillende tijdstippen op hetzelfde ogenblik kunnen incarneren. Ten tweede moet men zich echter goed realiseren, dat de mensheid niet het enige "mensen"ras is in het Al.

Er zijn vele planeten, die leven dragen. Wanneer een ziel nu geen redelijke mogelijkheid meer vindt op haar eigen wereld en toch een ontwikkeling in de stof voor haar nog noodzakelijk is, zal zij een mogelijkheid zoeken om op een andere wereld te incarneren en zo haar bewustwording voort te zetten. Waar de aarde op het ogenblik qua peil tussen de hoog- en laagstaande werelden in ligt, zullen dus ook de meest bewuste geesten van lagere werelden op aarde kunnen incarneren.

Hiermee menen wij aannemelijk te hebben gemaakt, dat de toename van het aantal mensen op aarde niet als bewijs kan gelden voor een voortdurende Schepping van "nieuwe" zielen.

Naar aanleiding van deze uiteenzetting werd gevraagd:

Wanneer een wereld vergaat, wat gebeurt er dan met de wezens, die het menselijke bewustzijn nog niet bereikt hebben?

Het antwoord luidde als volgt:

Wanneer een planeet vergaat, zullen alle geesten, die nog een voortzetting van hun stoffelijk zijn als noodzaak gevoelen, opnieuw incarneren op een andere planeet, die zoveel mogelijk dezelfde ontwikkelingskansen biedt. De bewuste geest, die nog dicht bij de stof staat, zal dan meestal hierbij leidinggevend optreden. De mensen die nog niet rijp waren voor het zuiver geestelijk bestaan, zullen in de eerste tijd op die planeet bewustzijn zoeken en gelijktijdig leiding geven aan de wezens die voor het eerst de menselijke vorm aanvaarden.

Ofschoon wij spreken van "mens", moet men zich realiseren dat vorm en leven veel kunnen verschillen van hetgeen men daaronder verstaat op deze wereld. De mogelijkheden van bewustwording en zelfs het peil daarvan zullen echter ongeveer gelijk zijn. Ofschoon er vele bewoonde planeten zijn in het Al, en vele dier werelden een hoog peil van bewustzijn vertonen, zal de geest echter zoveel mogelijk een omgeving zoeken waarin de vroeger opgedane ervaringen ook stoffelijk bruikbaar zijn. Een overschakeling op geheel andere stoffelijke verhoudingen brengt voor haar vele problemen met zich mee en kan niet zonder meer zo maar omgezet worden om op even waardevolle wijze zich ook de nieuwe omstandigheden te realiseren en deze te beheersen. De geest geeft er dus meestal de voorkeur aan dat de ziel haar stoffelijke ontwikkelingsfase geheel op dezelfde wereld afwikkelt.

HERNIEUWING VAN VROEGERE CONTACTEN

Dikwijls rijst de vraag: ontmoeten wij bij reïncarnatie ook degenen waarmee wij in een vroeger leven contact hebben gehad?

Indien beiden een ongeveer gelijke bewustwording doormaakten en zich op dezelfde trap van bewustwording bevinden, is dit zeker niet uitgesloten. Er bestaan nu eenmaal banden, die niet door tijd, of sfeer, verbroken kunnen worden. Dit zijn: liefde en haat. Hieronder zijn ook te rekenen die trappen van beide eigenschappen, die men op aarde meestal met een andere naam aanduidt: vriendschap, afkeer, enz.

Bestaat een dergelijke relatie, dan leert de ervaring ons, dat de personen ook zullen trachten dichter bij elkaar te blijven, naarmate de band sterker is. Zij zullen zo mogelijk gelijk incarneren en wel zo, dat zij elkaar in het leven zullen ontmoeten. Indien dit door een te groot verschil in bewustzijn niet mogelijk is, zal het contact vanuit de sferen in stand worden gehouden. Dan zal in een band van liefde de meer bewuste geest vaak als geleider en beschermer van de ander optreden. Waar geen sterke banden aanwezig zijn, moeten wij de mogelijkheid van een gelijktijdig incarneren met contact in het stoffelijk bestaan niet geheel uitgesloten achten, maar het is toch niet mogelijk hiervoor een vaste regel te geven.

Uit de aard der zaak bevat voorgaande beschouwing over reïncarnatie slechts een klein deel van de meer dan 70 verhandelingen en beantwoorde vragen, die in de verslagen der Orde te vinden zijn. In samenhang hiermede meen ik echter het onderwerp "Tweelingzielen" niet buiten beschouwing te moeten laten. Waar het echter niet onmiddellijk met dit onderwerp in verband staat, wordt volstaan met een uittreksel uit de verschillende hierover gegeven beschouwingen

TWEELINGZIELEN

Menigeen meent, dat er op aarde of in de sferen slechts één mens bestaat, waarmee men een ideaal geheel vormt. Dit is niet geheel juist.

Tweelingzielen zijn zielen, die elkaar in ervaring en bewustwording zo harmonisch aanvullen, dat zij gezamenlijk één van hogere bewustzijnsgraad kunnen worden.

Indien men persoonlijk alle ervaringen in het leven moet doormaken, valt dit ons onnoemelijk zwaar. Men kan men zich echter met een ander wezen zodanig één voelen, dat alle ervaringen van dat wezen gevoeld worden als één eigen beleven. Dan wordt door deze samenwerking ervaring en bewustzijn verdubbeld. Hierdoor wordt het mogelijk dingen te begrijpen en toestanden te doorleven, die zonder dat nog onbereikbaar zouden zijn. Dit is echter alleen mogelijk als beide partners hun toestand van éénheid weten te handhaven. Zonder dat vallen zij tot hun eigen niet-gedeeld bewustzijn terug en kan minder bereikt worden. Het is dus begrijpelijk, dat elke naar bewustzijn strevende geest tracht een dergelijke "tweelingziel" te vinden. Zelfs indien men het begrip "tweelingziel" niet kent, zoekt men onbewust naar deze voor het "IK" zo begeerlijke aanvulling van eigen leven en bewustzijn.

Na het eerste contact, waarbij beiden met de aanpassing beginnen, zullen de partners steeds inniger met elkaar verbonden worden, totdat zij uiteindelijk als één eenheid tegenover de wereld tot uiting komen. Voor de wereld zijn deze beiden dan slechts één persoon. Is dit stadium eenmaal bereikt, dan kan wederom een partner worden gezocht, die al of niet een ééngeworden tweelingziel kan zijn. De mogelijkheid is dus niet uitgesloten, dat hetgeen wij in een hogere sfeer als één wezen zien, in werkelijkheid een groep van als éénheid optredende tweelingzielen

Indien een paar zielen eenmaal als tweeling begint op te treden, zijn zij voor altijd aan elkaar verbonden.

Bij tweelingzielen berust immers een groot deel van het wezen in het bewustzijn van de partner. Tot de uiteindelijke éénwording zullen zij dus noodzakelijkerwijs altijd met elkaar in verbinding moeten blijven. Zij delen hun bewustzijn. Daardoor zullen zij altijd gelijke bewustzijnsgraad en incarnatiedrang bezitten. Zij zullen altijd ongeveer tegelijk incarneren.

Het stoffelijk contact gedurende het leven in de wereld zal altijd bestaan, maar vaak geheel verschillende vormen aannemen. Enkele van de meest voorkomende zijn:

Vader (of moeder) en kind; man en vrouw; moeder en zuster; vriend en vriendin.

Vooraf bij de niet geheel bewuste tweelingen zien wij over het algemeen ook een stoffelijke uitdrukking van de elkaar aanvullende tegendelen: meestal is er dan sprake van een verschil in sexe. Dit is begrijpelijk, wanneer we de volmaakte stofmens trachten te zien. Immers, deze moet zichzelf herscheppend zijn. De thans op aarde levende bewuste levensvormen kennen de volmaakte Hermaphrodit niet als levende vorm. De éénheid man-vrouw komt - binnen de huidige mogelijkheden - deze het meest nabij.

Voor de meer bewuste tweelingen echter is dit geen noodzaak meer. Voor hen is het samengaan een zuiver geestelijke zaak, die geen verdere stoffelijke bevestiging vraagt. Bij het hoogste bewustzijn van de tweelingziel dat op aarde bestaat, zien wij zelfs geen stoffelijk contact meer. Dit wordt vervangen door een telepathische binding, die intenser éénheid mogelijk maakt dan de reeds genoemde mogelijkheden.

Geen der tweelingen kan, stoffelijk of geestelijk, een ontwikkeling doormaken zonder onmiddellijk de ander op te heffen tot het eigen peil. Dit is een kwestie van zelfbehoud, want door de intense binding die bestaat, zou anders de minder bewuste of minder fortuinlijke helft de partner omlaag halen tot het eigen peil en het behaalde voordeel zou teloor gaan.

Uit het bovenstaande en andere uiteenzettingen volgt dat er meerdere mogelijkheden bestaan om een tweelingziel te vinden. Nadat men echter zijn "tweeling" heeft gevonden, is deze voor altijd zijn partner, in alle levens en in alle sferen.

III. LEVEN EN DOOD

Leven wordt door de Orde als volgt omschreven:

Leven is bewustzijn van het "ik". Voordien kan er niet gesproken worden van leven, zoals wij het begrijpen.

Onze ziel leeft in God. Voor God is ze een werkelijk levende kracht. Maar waar de ziel hiervan niets ervaart, eer zij minstens van haar eigen bestaan reeds een begrip heeft, leeft zij vanuit haar eigen standpunt niet. Eerst wanneer zij met geest wordt verenigd, d.w.z. een bewustzijn heeft verworven, leeft zij ook in haar eigen ogen.

Geest is een onbegrensd, maar gevormd bewustzijn, dat optreedt als functie van de ziel.

Dood wordt als volgt geformuleerd:

Dood wil zeggen: volledig onbewust. Het zijn zelve kan niet vernietigd worden, wel het bewustzijn van het bestaan.

Waar echter het bewustzijn een langzame ontwikkeling doormaakt, zouden wij kunnen zeggen, dat alleen God geheel leeft. Al het bestaande leeft alleen in God volledig. Het streven naar bewustzijn moet dus worden gezien als een uiting van het verlangen om werkelijk te leven. Wij kunnen echter eerst geheel en werkelijk leven, wanneer we ons geheel bewust zijn van al hetgeen dat in God leeft, zodat wij dan - in bewustzijn althans - aan God gelijk zijn.

Dit verklaart ons tevens, waarom Mozes in Genesis schreef:

"En Hij schiep hem (de mens) naar Zijn Beeld en Gelijkenis".

Eerst wanneer de mens zijn Goddelijk erfdeel heeft aanvaard, zal hij pas ook voor zichzelf zijn, wat hij in de ogen van de Schepper reeds is, vanaf de eerste dag der Schepping. Wanneer de mens door zijn leven of streven zijn bewustzijn vermindert of verliest, kunnen wij zeggen, dat hij sterft. Dit is de tweede dood, waarover ook Jezus heeft gesproken.

Op aarde geeft men echter aan de woorden "dood" en "sterven" een andere betekenis. Zij moeten dus ook vanuit menselijk standpunt worden beschouwd en belicht, wil het de mens duidelijk worden, dat er geen werkelijke dood bestaat, behalve de dood die men zichzelf aandoet (geestelijk). Daarom volgen hier een aantal uittreksels uit de beschouwingen over sterven en dood.

DOOD

Vanuit het standpunt van de geest is er geen dood in de stoffelijke zin van het woord. Wat men op aarde dood noemt, is het scheiden van twee delen van een wezen, die niet voldoende in harmonie zijn om gezamenlijk een hoger bewustzijn te aanvaarden. Ook in de geest kan dus dit verschijnsel bestaan. Elke overgang naar een hogere sfeer, waarbij een deel van het wezen (b.v. het begeertelichaam) wordt achtergelaten, zou men in deze zin een sterven kunnen noemen.

Wanneer men een deel van zijn wezen achterlaat, wordt hierdoor het vermogen tot handelen en ervaren in het gebied, waarvoor het lichaam geschikt is, aanmerkelijk verkleind. Indien de behoefte zou rijzen, om in dit gebied wederom aan het leven deel te nemen, dan zou eerst een daarvoor geschikt voertuig moeten worden verworven of gebouwd. Hoe groter het bewustzijn van de geest is, hoe eenvoudiger het ook een dergelijk lichaam kan opbouwen.

Het is onvoorstelbaar, dat wij tot God kunnen komen en Hem aanschouwen, zonder bewustzijn omtrent alle fasen, waarin Hij Zich uit. Waar hij echter ons in Zijn wezen omvat, is het redelijk aan te nemen, dat wij ook in alle fasen der Goddelijke uiting leven. De Broeders der Orde trekken hieruit de volgende conclusies:

Vanuit het Goddelijke zijn wij een volledige uiting. Dan maken wij dus deel uit van alle werelden, waarin wij bewust geweest zijn, of nog bewust zullen worden en wel gelijktijdig en eeuwig. Wij mogen de dood niet zien als het verdwijnen uit de ene sfeer om verder te leven in een andere sfeer, maar eerder als een veranderen van brandpunt in ons bewustzijn. Wij zijn alle vormen tegelijk, maar ons bewustzijn maakt het ons mogelijk vorm na vorm te realiseren. Waar bovendien alle fasen na elkaar tot ons bewustzijn doordringen, menen wij een ontwikkeling te zien, ook buiten ons. In werkelijkheid realiseren wij ons slechts wat wijzelve reeds zijn.

Indien God ons schiep naar Zijn Beeld en gelijkenis, moeten in ons alle mogelijkheden, die in het Goddelijke zijn, ook aanwezig zijn. Dientengevolge moet de dood voortkomen uit bewustzijnstoestanden in onszelven. Wie een groot bewustzijn van de werkelijkheid heeft, zal in staat zijn zelve te bepalen wanneer hij de ene wereld verlaat voor de andere.

Elke wereld, die wij menen te beleven, is slechts een vlak van ons eigen bewustzijn. Wij delen dit vlak met anderen, waardoor het wereldbeeld bestaat uit vormen en toestanden, die door een collectief bewustzijn ervaren worden.

De dood moet worden gezien als een normaal verschijnsel, dat in vele gevallen voor de geest een aangename betekenis heeft: het stelt hem in staat een wereld, die hem niets meer te bieden heeft, te verlaten voor een andere wereld, die zijn bewustzijn vele nieuwe mogelijkheden biedt. Wij moeten dan ook in de eerste plaats de nadruk leggen op het sterven, dat een stoffelijk proces is.

Is de dood in vele gevallen aanvaardbaar, het sterven is een ervaring, die niet zo gemakkelijk verwerkt wordt. De dood is voor de meeste mensen het onbekende. Een stoffelijk bewustzijn, dat bovendien beladen is met schuldgevoelens, vreest dat het onbekende hem vijandig zal zijn en tracht zich te handhaven in de

misschien niet aangename, maar toch bekende wereld. Een inzicht in de werkelijke waarde van de dood zou dit geestelijk lijden kunnen wegnemen en daarvoor in de plaats een zekere onverschilligheid of gretigheid kunnen geven.

Er bestaat slechts één mogelijkheid dat de "dood" inderdaad een volledige uitblussing van het wezen kan betekenen. In de vorige paragraaf werd in dit verband hiermede reeds gewezen op de "de tweede dood". Om deze goed te kunnen begrijpen, dient het volgende overdacht te worden.

Er zijn twee richtingen in het Al. De eerste richting is ons welbekend: zij zoekt door bewustwording en vorming van het eigen wezen te komen tot een begrip van God en een aanvaarding van Zijn Wezen als de enige werkelijkheid. De tweede weg zoekt door vernietiging van het bewustzijn en de werelden buiten het "IK" terug te zinken in de chaos en zo wederom de geborgenheid in het Goddelijke te vinden. Deze tweede weg is de weg van die schepselen, die wij duivelen of demonen noemen. Indien echter iemand die volgens zijn wezen de eerste weg behoort te gaan, om enigerlei reden de tweede weg kiest, kan hij wel zichzelf uitblussen, voor zover het bewustzijn hier bij betrokken is. Hij is echter niet in staat langs deze weg in God op te gaan. Zo zal hij volgens de Goddelijke Wil wederom uit de chaos de weg moeten gaan der bewustwording. Het bewustzijn dat hij heeft verworven, blijft voor hem echter verloren. Die uitblussing is dus de enige werkelijke dood, aangezien zij een volledig verlies van bewustzijn betekent.

STERVEN

Datgene wat de mens "dood" noemt, is de overgang van de ene vorm van bewustzijn naar de andere. Hierbij gaat echter nooit het gehele bewustzijn verloren. Altijd blijft men zich bewust van eigen wezen en bestaan. De naam "overgang" is dan ook voor de geest meer aanvaardbaar dan het woord "dood". De processen, die zich bij het overgaan afspelen, zijn veelal afhankelijk van het bewustzijn dat men op dit ogenblik bezit. Het is dus niet goed mogelijk om een volledig juiste beschrijving te geven van de geestelijke processen die optreden bij dit gebeuren. Wel kunnen wij zeggen dat de stoffelijke verschijnselen over het algemeen overal gelijkelijk optreden. Uit de beschrijvingen van de overgang die ons in de afgelopen jaren bereikten, worden hier de punten genoemd, die bij elk van de sprekers ongeveer gelijklopend naar voren werden gebracht:

Het proces van de overgang begint meestal reeds enige tijd voordat er stoffelijk kentekenen van aanwezig zijn. Men wordt meer en meer onverschillig tegenover de buitenwereld. De geest houdt zich voornamelijk bezig met het verleden. Zij verweeft zorgen over het heden en de toekomst hiermede op de meest vreemde wijze. Bij de niet-bewusten komen verder schuldgevoelens, angsten, verzet tegen en angst voor de dood meestal sterk tot uiting. Bij de meer bewusten daarentegen zien wij in deze tijd vaak een allengs sterker wordende helderziendheid optreden. Degenen, die komen om de geest te geleiden, worden reeds geruime tijd voor de eigenlijke overgang waargenomen. Flarden van de lichtende werelden dringen reeds door tot het bewustzijn. In dit geval worden de hierna genoemde doodservaringen meestal niet bemerkt, of slechts flauw ondergaan, omdat de geest het lichaam, als onbelangrijk, reeds uit het bewustzijn verdringt.

Kort voor de dood intreedt, ervaart de stervende een gevoel van koude. Het begint in de extremiteiten, zoals armen en benen, om van daaraf langzaam het gehele lichaam te doortrekken. Eén der sprekers meende, als het meest juiste

beeld hiervan, de volgende vergelijking te moeten geven: Het is, alsof je heel langzaam in steeds kouder wordend water wordt gedompeld.

Dit verschijnsel gaat dan meestal gepaard met snel afnemen van de ontvankelijkheid der zintuigen. Wanneer de koude het gehele lichaam beheerst - overigens schijnbaar een ervaring, die blijkbaar niet zo onaangenaam is als het gegeven voorbeeld zou doen vermoeden - begint eerst in het hart, later langs de gehele wervelkolom, een aangename warmte zich te doen gevoelen. Van bewustzijn in stoffelijke zin is dan echter geen sprake meer. In vele gevallen hebben ademhaling en hartwerkzaamheid dan reeds opgehouden. Eén der sprekers beschrijft dit als volgt:

Een vlam ontstaat in je hart. Zij begint langs je ruggegraat te gloeien; zij laait op, hoger en hoger, totdat zij de kruin bereikt. Na enkele malen deze hoogte bereikt te hebben, lijkt het of zij zich een weg baant door de schedel. Dit geeft een gevoel of de wereld plotseling uit elkaar barst en alles duister wordt. Na een kort ogenblik neemt men echter de omgeving meer waar. Maar nu krijgt men de indruk dat men in de lucht zweeft en dat ver beneden, op een verlicht toneel, het eigen lichaam ligt.

Wie bewust is, ziet tegelijkertijd een aantal geesten, die hem helpen en wijzen hoe verder te gaan. Wie zich echter onvoldoende bewust is van de dood zal trachten te spreken tot degenen die zich bij het lichaam bevinden; eerst door middel van het lichaam, later op andere wijze. Omdat dit niet gelukt, is deze ervaring niet aangenaam.

Ook deze spreker wijst erop, dat het sterfproces niet zo onaangenaam is, als men wel zou denken. Het is de angst, die de overgang of dood tot iets pijnlijks maakt. Heeft men geen angst, dan is de ervaring, volgens deze spreker, eerder aangenaam te noemen.

Afhankelijk van het peil waarop men zich geestelijk bevindt, duurt het kortere of langere tijd, eer de geest zich laat meevoeren naar een plaats van rust. Velen schijnen er prijs op te stellen in de nabijheid van het lichaam te vertoeven tot dit ter aarde besteld is. De onbewusten trachten ook nadien nog vaak bij het lichaam te blijven en nemen dan alle vormveranderingen van het lichaam over.

Heeft de geest echter de plaats van rust bereikt, dan verblijft hij daar enige tijd in meditatie. Hij herleeft een groot deel van het eigen leven. Hierbij herleeft hij niet alleen de eigen emoties, maar beleeft ook alle gevoelens die door zijn daden in anderen werden gewekt. De geest is zich gedurende deze tijd niet bewust van de plaats waar hij zich bevindt, noch van de personen die in zijn nabijheid vertoeven.

Na het ontwaken uit deze zelfbeschouwing vindt hij echter zijn geleiders weer naast zich. Zij verlaten gezamenlijk de plaats van retrospectie, die wel eens beschreven wordt als een duistere koepel, die door een schemerige gang wordt bereikt. Hij treedt het licht tegemoet. Hier schouwt hij zichzelf aan in zijn ware geestelijke gedaante. Degenen, die dit niet kunnen verdragen, vluchten alras weer terug naar het duister, ondanks de verschrikkingen die naar hun overtuiging hen daar wachten. Het is hun lot om, voortdurend vluchtend voor het licht, uit het diepste van hun wezen de meest gevreesde verschrikkingen voor zich te zien oprijzen. Die vlucht duurt, totdat zij - uitgeput - zowel verschrikkingen als licht aanvaarden, of wel reïncarneren.

Uit de vele gegevens, die ons werden verstrekt, kunnen wij het volgende afleiden: Alle waargenomen gedachtenbeelden komen voort uit het bewustzijn van degene

die overgaat. Ieder vind zijn hemel of hel, zoals hij of zij die verwachtte en naar eigen mening heeft verdiend. Dit laatste onder het voorbehoud dat men eerst door herbeleving van eigen bestaan een juiste waardering leert vinden voor eigen daden. Waar gesproken wordt over "gaan" en "vluchten", moet dit niet worden opgevat als een letterlijk verplaatsen, maar eerder als een gebeurtenis, die zich in het bewustzijn afspeelt.

Uit de verstrekte gegevens blijkt dat de Orde overtuigd is dat deze verhoudingen als volgt liggen:

Het Goddelijk Licht is overal aanwezig. De enige methode om dat licht te ontvluchten, ligt in een concentratie van het eigen bewustzijn op de in het "IK" vervatte waarden. Bij een aanvaarden van het licht tracht men aan de gevoelens die het opwekt, een gestalte te geven in overeenstemming met de eigen ervaringen.

Het licht heeft geen bepaalde vorm. De toestand na de dood confronteert de mens met het licht. De geest kan zich dan al evenmin aan het licht onttrekken. Bij verwerpen van het licht leeft zij in een hel, bij aanvaarden vindt zij geluk en rust.

Verdere gegevens inzake overgang en bewustzijn na de dood zijn te vinden in de verslagen van de bijeenkomsten der Orde. Het is onmogelijk alle gegevens hier verkort te vermelden. Om echter een redelijk overzicht te kunnen samenstellen, werden alleen die gegevens gebruikt, die in ongeveer gelijke vorm door meerdere sprekers werden vermeld.

IV. CREMATIE

Bijna altijd volgt in de verslagen op een vraag aangaande de overgang, een vraag over crematie. Vele dezer vragen uiteten de vrees dat lijkverbranding voor de geest zeer smartelijk zal zijn. Uit de antwoorden volgt hier een citaat, dat alle gegevens omvat.

Velen Uwer menen, dat crematie niet geoorloofd is. Indien U zich echter de moeite getroost de gebruiken na te gaan van de volkeren die met de dood op meer vertrouwde voet leven dan die van het Westen, zult U bemerken, dat deze Uw vooroordeel niet kennen. In India is het verbranden van het lichaam de weg om de geest zo snel mogelijk in het rijk van de geest te doen ingaan. De oude Germanen en Vikingen beschouwden de vernietiging van het lichaam door het vuur als de enige weg om het Godenrijk binnen te gaan. In Tibet, waar de brandstof zeldzaam en kostbaar is, vernietigt men het lichaam zo snel mogelijk door het op een eenzame plaats in stukken te snijden - en achter te laten voor de dieren des velds. In Bali acht men het noodzakelijk dat het lichaam wordt verbrand, omdat anders de geest van de gestorvene nog lange tijd op aarde blijft rondwalen. Een andere secte in India werpt de lichamen in torens, waar zij dienen tot voedsel voor de aasvogels.

De oude Egyptenaren, zowel als de Tolteken en de Inca's trachtten een lichaam te verduurzamen, of zij vernietigden het zo snel mogelijk. Een lichaam het normale ontbindingsproces te laten doormaken, was een straf, die men slechts de zware misdadigers oplegde.

Hieruit blijkt dat het ter aarde bestellen van het lichaam een gebruik is, stammende uit het Jodendom en door de Christenen overgenomen. Ook de andere volkeren die begrafenisgewoonten hebben, staan over het algemeen vreemd en vol vrees tegenover de dood. Zij begrijpen niet wat zich afspeelt als de geest het lichaam verlaat.

Wanneer een onbewuste geest het lichaam heeft moeten verlaten, zal hij trachten zich met het lichaam te vereenzelvigen. Hij denkt nog steeds daarmee één te zijn. Wanneer het lichaam verbrandt zal hij dus eerst menen zelf mee te verbranden en alle pijn daarvan ondergaan. Hij zal echter zeer snel tot de overtuiging komen, dat er een verschil bestaat tussen zijn eigen zijn en dat van het lichaam. Hierdoor verkrijgt hij een bewustzijn, dat het hem mogelijk maakt zijn eigen wereld te aanvaarden en te zoeken naar het licht.

Begraaft men het lichaam, dan maakt de geest het gehele proces der ontbinding a.h.w. aan den lijve mee. Dit is pijnlijker en van veel langere duur dan de betrekkelijk snelle en overtuigende scheiding van het lichaam, die in het bewustzijn plaats vindt bij de crematie. Ongetwijfeld heeft de geest meer tijd om tot bewustzijn te komen bij de ter-aarde-bestelling. Maar de ervaring leert, dat hij hiervan meestal geen gebruik maakt, eer hij pijnen heeft geleden, die minstens even erg zijn als de smart van het verteerd worden door vuur.

Dit alles geldt alleen voor de onbewuste geest. De bewuste geest realiseert zich dat het lichaam dat hij achterlaat, slechts een kleed is dat hij heeft afgeworpen.

Hij bemerkt even weinig van crematie, of ter-aarde-bestelling als U van het verbranden, of wegwerpen van een jas, die geen dienst meer kan doen.

Ongetwijfeld zal een ieder voor zich moeten uitmaken wat volgens hem de voorkeur verdient. Vanuit het standpunt der Orde is echter crematie een snelle en zindelijke oplossing van de kwestie voor geest en stof gelijkelijk.

Het bovenstaande betoog geeft weer, wat door de sprekers der Orde telkenmale weer naar voren werd gebracht, n.l. dat crematie voor de geest weliswaar pijnlijk kan zijn, maar dat deze pijn voor de geest nuttig is, doordat het hem in staat stelt sneller zijn ware toestand te begrijpen en geestelijke begeleiding te aanvaarden.

Met dit laatste onderwerp, moet ik, helaas sluiten. Er is meer stof, veel en veel meer, maar dit boekje wil noch kan een volledig overzicht geven van de beschouwingen, die de Broeders der Orde ons brachten.

Ik hoop echter, dat het weinige, dat hier samengebracht werd. de lezer althans een begrip heeft kunnen geven van de leerstellingen, die de

ORDE DER VERDRAAGZAMEN

als basis van haar beschouwingen ons leert.

Augustus 1955 K.v.d.N

0-0-0-0-0

De "ORDE DER VERDRAAGZAMEN" is:

een groepering van mensen, die reeds in de Geestelijke Wereld vertoeven en van mensen, die nog op aarde leven.

Zij bevordert de onderlinge samenwerking tussen geest en stof op alle mogelijke wijzen, in zoverre dit niet strijdig is met haar doel.

De "ORDE DER VERDRAAGZAMEN wil:

Naastenliefde en Verdraagzaamheid bevorderen in overeenstemming met de Christusgeest; de mensen tot elkaar brengen, onderling begrip en begrip voor de grote levenswaarden bevorderen. In een beginselverklaring heeft de Orde haar doel en streven vastgelegd.

Auteursrecht / Copyright

© Orde der Verdraagzamen. Alle rechten voorbehouden. De Vereniging "Orde der Verdraagzamen" verleent u hierbij toestemming teksten en documenten die door de Vereniging "Orde der Verdraagzamen" op het World Wide Web gepubliceerd zijn voor niet-commercieel gebruik te kopiëren, mits elke kopie die u van deze teksten en documenten maakt van het volgende copyright-kenmerk wordt voorzien: © Vereniging "Orde der Verdraagzamen". Niets in de door de Vereniging "Orde der Verdraagzamen" gepubliceerde teksten en documenten mag worden uitgelegd als verlening van enig recht aan u of anderen, met uitzondering van de hierbij gegeven toestemming tot kopiëren voor niet-commercieel gebruik.